

בש"פ 4497/19 - ליאל אלמליח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4497/19

לפני: כבוד השופט ע' ברון

המבקש: ליאל אלמליח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד מיום 13.6.2019 (כבוד השופט ע' דרויאן-
גמליאל) ב-עמ"ת 27894-06-19

בשם המבקש: עו"ד שמואל ברגר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 13.6.2019 (כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-עמ"ת
27894-06-19; בגדרה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 11.6.2019
(כבוד השופט א' מלמד) ב-מ"ת 70211-02-19, ונקבע כי המבקש יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני.

רקע

2. ביום 28.2.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום, המייחס לו שורה של עבירות: עבירות
בנשק (החזקה) לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); החזקת סמים שלא לשימוש
עצמי לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים
המסוכנים); החזקת כלים לפי סעיף 10 לפקודת הסמים המסוכנים; והחזקת שטר כסף מזויף לפי סעיף 462(2) לחוק.

עמוד 1

על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 7.2.2019 החזיק המבקש ברכב הסובארו שבבעלותו ושחנה בסמוך לביתו, נשק מסוג מטען חבלה מאולתר שאליו מוצמד טלפון סלולרי שממנו יוצאים מוליכים חשמליים, מוסלק בתוך תיק. כן החזיק המבקש במגירה שבחדר השינה בביתו מחסנית וקופסת כדורים בקוטר של 9 מ"מ. עוד החזיק המבקש בביתו וברכב ההונדה שגם הוא בבעלותו ושחנה בסמוך לביתו, סמים מסוכנים מסוג קנבוס וחשיש, משקלים דיגיטליים ושטרות כסף מזויפים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בדיון בבית משפט השלום מיום 19.3.2019 הסכים המבקש לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו, וממילא גם לקיומה של עילת מעצר. טיעונו התמקד באפשרות המשך מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני. טרם שיכריע בעניין, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המבקש וכן הורה על קבלת חוות דעת מאת מנהל הפיקוח האלקטרוני.

בתסקיר מיום 7.4.2019 העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להמשך קשרים שוליים מצד המבקש והישנות חיכוכים עם המשטרה וגורמי אכיפת החוק. בהינתן הערכת הסיכון, ומששירות המבחן התרשם שהמפקחים שהוצעו אינם ערים למצבי הסיכון בעניינו של המבקש, מה גם שחלופת המעצר שהוצעה נמצאת באזור מגוריו טרם מעצרו, שירות המבחן לא המליץ על שחרורו של המבקש מהמעצר.

4. בדיון מיום 8.4.2019 הודיע בא-כוחו של המבקש כי קיבל לעיונו חומרי חקירה חדשים ובכללם טביעת אצבע של חשוד אחר שאותרה במארז שהכיל את מטען החבלה המאולתר, זאת בשעה שלא אותרה טביעת אצבעו של המבקש על מטען החבלה. לטענתו, ממצא זה מחליש באופן ניכר את עוצמת הראיות לכאורה הקיימות נגדו. בית המשפט קבע כי הדבר אינו מחליש מעוצמת הראיות לכאורה, משום שגם אם יתברר כי קיימים מעורבים נוספים הקשורים למטען החבלה המאולתר, אין בכך כדי לשלול את מעורבותו של המבקש. כך בפרט לנוכח הימצאותו של מטען החבלה ברכבו של המבקש ובסמוך לביתו. עם זאת הורה בית המשפט על קבלת תסקיר מעצר משלים בעניינו של המבקש לצורך בחינת אפשרות המשך מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני.

בתסקיר משלים מיום 8.4.2019 עמד שירות המבחן על כך שאין בכוחו של פיקוח אלקטרוני להוות תחליף לפיקוח אנושי מעת שהמפקחים שהוצעו נמצאו כלא מתאימים לפקח על המבקש; ובהתאם שירות המבחן לא בא בהמלצה להשמתו של המבקש במעצר בפיקוח אלקטרוני.

ביום 18.4.2019, הורה בית המשפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו וקבע כי אין מקום להורות על המשך מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני; וזאת מהטעם שהמעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום מקימים נגדו מספר עילות מעצר סטטוטוריות שונות המלמדות על מסוכנותו, שלא ניתן להפיגה באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני.

5. המבקש הגיש בקשה לבדוק את רכב הסובארו נושא כתב האישום, ולאחר שבקשתו אושרה נמצא בבדיקה כי דלת הנוסע שליד הנהג אינה ננעלת יחד עם יתר הדלתות כאשר מבצעים נעילה של הרכב.

על יסוד ממצא זה, הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטות בית משפט השלום מיום 8.4.2019 ומיום

18.4.2019. נטען כי טביעת האצבע שנמצאה על מטען החבלה בתוספת הממצא האמור מהווים כרסום משמעותי בתשתית הראייתית. בהחלטה מיום 20.5.2019 קבע בית משפט השלום כי המבקש לא הצביע על שינוי דרמטי במערך הראיות או על כרסום מהותי אשר מטה את הכף לטובתו באופן שיש בו כדי להביא לשחרורו ממעצרו, ומקומן של טענות אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי; ומשכך, הבקשה נדחתה.

6. על החלטת בית משפט השלום מיום 20.5.2019 הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי (כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל) קבע בהחלטה מיום 5.6.2019 ב-עמ"ת 57926-05-16 כי: "גם אם לא מדובר במהפך ראייתי עד כדי הטיית הכף לכיוון הסתברותי של זיכוי, מדובר בכרסום ממשי בחוסנה של התשתית העובדתית", ומשכך השיב את הדיון לבית משפט השלום "[...] על מנת שיבחן שוב את האפשרות להביא לשחרור העורר בתנאים וערובות, אם ניתן הדבר [...]"

בית משפט השלום

7. ביום 11.6.2019, התקיים דיון בבית משפט השלום לבחינת אפשרות שחרור המבקש בתנאים וערובות. בתום הדיון הורה בית המשפט - בשים לב להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.6.2019, והתרשמותו החיובית מהמפקחים שהוצעו - על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא בבית הוריו ותחת פיקוח לסירוגין של המפקחים שהוצעו על ידו, בערובה ובתנאים מגבילים, עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. לבקשת המשיבה, הורה בית משפט השלום על עיכוב ביצוע החלטתו עד ליום 13.6.2019.

בית המשפט המחוזי

8. על החלטת בית משפט השלום מיום 11.6.2019 הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי. בדיון שהתקיים ביום 13.6.2019, ולאחר שנשמעו טענות הצדדים, הורה בית המשפט המחוזי על קבלת הערר במובן זה שקבע כי לא ניתן להסתפק במעצר בית אלא שהמבקש יועבר מסטטוס של מעצר מלא למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית הוריו, בתנאים המגבילים שאותם קבע בית משפט השלום. בכך סבר בית המשפט המחוזי כי יושג האיזון הראוי בין החולשה הראייתית בתיק והיעדר עבר פלילי מצד המבקש לבין חומרת העבירות המיוחסות לו.

מכאןבקשתרשותהערר שלפניי.

9. על מנת שהתמונה לא תימצא חסרה, יצוין כי ביום 26.6.2019 ניתן על ידי בית משפט השלום צו פיקוח מעצרים למשך שישה חודשים, לאחר שהוגש תסקיר שירות מבחן בעניין.

טענות המבקש

10. לטענת המבקש בית המשפט היה נכון לבחון את המשך מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני גם כאשר עוצמת הראיות נגדו הייתה חזקה ביותר ונקבע כי ישנן ראיות לכאורה נגדו. משכך, לאחר שחל "כרסום ממשי בחוסנה

של התשתית העובדתית", סבור המבקש כי שחרורו למעצר בית בפיקוח ערבים מהווה את האיזון הראוי והנכון, כפי שקבע בית משפט השלום; ולא המשך מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני, כפי שקבע בית המשפט המחוזי. לטענתו, תנאי פיקוח אלקטרוני מכבידים יתר על הנדרש בנסיבות המקרה. כן טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי לא נימק את החלטתו ולא הבהיר מדוע יש צורך בהכבדה זו.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בבקשה ליתן רשות ערר על נספחיה, הגעתי לידי מסקנה כי דינה להידחות, אף ללא קבלת תגובה מאת המשיבה. מדובר בערר ב"גלגול שלישי", וכידוע בבקשות מעין אלה נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בהלכת חניון חיפה (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). על פי אמת מידה מצמצמת זו, תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים להליך, או במקרים שבהם מתקיימות נסיבות פרטניות ייחודיות המצדיקות זאת, ובפרט כאשר החלטת בית המשפט המחוזי מקימה פגיעה בלתי מידתית בזכות לחירות של המבקש (בש"פ 4215/14 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2014)).

לא מצאתי כי הבקשה דנן מגלה עילה למתן רשות לערור. המבקש בבקשתו אינו מצביע על שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית המתעוררת בעניינו. כל כולה של הבקשה סבה על עניינו הפרטני של המבקש, קרי: האם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעות חלופת מעצר בדמות מעצר בית או שנדרש מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. ויוער בנקודה זו כי קיומן של תוצאות שונות בערכאות דלמטה אינו מהווה כשלעצמו עילה למתן רשות לערור (בש"פ 3429/15 שוקרון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.5.2015); בש"פ 107/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י (12.1.2012)).

אף לגופם של דברים לא מצאתי מקום להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי הפעיל את שיקול הדעת המסור לו, לאחר בחינת נסיבות המקרה והשיקולים הרלוונטיים, וקבע כי האיזון הראוי בין מכלול השיקולים יושג באמצעות מעצר המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני. זאת בשים לב לאופיין של העבירות ולחומרתן של כתב האישום מחד גיסא, ולחולשה הראייתית שנתגלתה מאידך גיסא. אינני סבורה כי נפל פגם באופן שבו הפעיל בית המשפט המחוזי את שיקול דעתו, ואין זה המקרה החריג המצדיק דיון ב"גלגול שלישי".

12. התוצאה היא שהבקשה הנדחית.

ניתנה היום, ד' בתמוז התשע"ט (7.7.2019).

שׁוֹפֵט